

Frank Pollet

Kierewieteke!

[1]

Eigenlijk heet ze Wieteke, maar de hele klas noemt haar Kierewieteke.

Dat komt natuurlijk door Seppe. Maar ook wel door Wieteke zelf. Toen die de zesde klas van het dorpschooltje van Melkebeek binnenstapte, viel ze meteen op door de palm-boompjes in haar haren. En bij de kennismaking was het hek al snel van de dam: 'Hoi, ik ben Wieteke en ik vind het hier helemaal te gek!'

Wie zegt nu zoiets? Wieteke, natuurlijk! Want Wieteke komt uit Nederland. Haar mama wilde het liefst ver van papa gaan wonen. En niet meer in een stad, liever in een rustig dorp. Het werd Melkebeek.

Toen Wieteke tijdens de eerste schooldag op de speelplaats doodleuk meldde dat ze 'snel even ging poepen', keek iedereen haar geschrokken aan.

'Waar is de plee?'

Toen ze naar de WC was, gilte Seppe: 'Oink! Mannen, die is helemaal kierewiet!'

En dus noemt de hele klas haar nu Kierewieteke!

[2]

‘Ik heb slecht nieuws en ik heb goed nieuws.’

Met die mededeling stapt meneer de Cauwer, directeur van de Melkebeekse school *De Puzzel*, de zesde klas binnen. Het is vrijdag 24 juni, even voor vieren, en alle zeventien de kinderen zitten al met hun gedachten bij het weekend én de komende week.

‘Oink! Herr Cauwer komt zeggen dat de driedaagse naar de Ardennen niet doorgaat’, fluistert Seppe in Toms oor.

Tom kijkt hem met grote ogen aan.

‘Echt?’

Seppe haalt de schouders op.

‘Ik denk het. Ik vrees het.’

‘Meisjes en jongens, zoals jullie weten heeft onze school een fijne traditie om de zesdeklassers aan het einde van hun carrière in de lagere school...’

‘Shit, daar gaat-ie weer! Een zin van acht meter’, zucht Shanna.

Jaklien knikt.

‘... en aan de vooravond van hun middelbareschoolloopbaan waar jullie weer de jongsten, de kleinsten van de grote school zullen zijn, op driedaagse te sturen, nu ja, sturen, het lijkt wel een verplichting, het lijkt wel een hele opgave, maar zo is het natuurlijk niet...’

‘Maak je mij wakker als hij klaar is?’ fluistert Erik.

Tom glimlacht. Hij kent de directeur al een jaartje langer; Tom heeft het vijfde leerjaar tweemaal gedaan.

‘... want iedereen gaat graag op driedaagse en zo hoort het ook, het is iets waarop leerlingen van andere scholen razend jaloers zijn, en terecht natuurlijk, want het is toch een unieke afsluiter van jullie lagerschoolloopbaan, nietwaar, meisjes en jongens?’

Zeventien gezichten zijn op de directeur gericht.

‘Toe nou, wat is het slechte nieuws, meneer?’ vraagt Wieteke.

‘Ik wil het heus wel weten, hoor!’

Meneer De Cauwer kijkt verstoord naar het meisje met het merkwaardige kapsel.

‘Meisje, meisje, zijn jullie in Nederland altijd zo ongeduldig? En zo onbeleefd?’

Wieteke buigt het hoofd. Ze wordt rood tot in haar hals.

De directeur is nu helemaal de draad kwijt, hij stamelt wat over *geduld* en *jeugd* en *mijn tijd*, maar gaat dan toch door met zijn verhaal.

‘Meisjes en jongens, om een lang verhaal kort te maken: ik weet dat jullie allemaal uitkijken naar de driedaagse in de Ardennen, maar eh... ik vrees dat ik slecht nieuws heb. Al jaren verblijven we in *Les Rivières* in de omgeving van Stoumont, maar ik heb gisteren van de uitbater telefoon gekregen dat de hele verblijfsaccommodatie tot de grond toe is afgebrand.’

Ogenblikkelijk staat ook de hele klas in lichterlaaie. Iedereen praat, roept, gilt door elkaar. De directeur heeft de grootste moeite om weer aandacht te krijgen.

‘Meisjes en jongens, wat was dat? Zoveel lawaai!’

Hij draait zich in de richting van meester De Bock die zelf bijzonder geïnteresseerd naar buiten kijkt, alsof daar op dat moment een mirakel gebeurt.

‘Meester De Bock, dat is toch geen mentaliteit voor een zesde klas!?’ zegt de directeur.

‘Nee, dat klopt,’ antwoordt de meester, ‘maar mijn pappenheimers zien nu natuurlijk wel hun driedaagse in... in rook opgaan! Hoe zou u zelf zijn, meneer de directeur? Toch ook een beetje geschrokken, misschien zelfs wat teleurgesteld, nietwaar?’

De directeur knikt flauw.

‘Meisjes en jongens, had ik niet gezegd dat ik ook goed nieuws heb?’

Iedereen knikt.

'Meneer de directeur, wat een gedoe, zeg het gauw, toe nou, meneertje!'

De directeur bekijkt Wieteke alsof het meisje van een verre planeet afkomstig is. *Meneertje*, dat heeft niemand eerder tegen hem gezegd.

'Oink! Herr Cauwer is van zijn melk!' grapt Seppe.

'Door die domme reactie van Kierewieteke!' fluistert Tom terug.

'Ja, 't is toch echt wel een kip van een andere planeet', bromt Seppe.

Maar de directeur is alweer volop aan de gang.

'Meisjes en jongens, het goede nieuws is dat de driedaagse tóch plaatsvindt!'

Een oorverdovend gejuich barst los in de zesde klas.

Weer probeert de directeur de kinderen te kalmeren.

'Meisjes en jongens, rustig rustig, kalm kalm, ik ben nog niet klaar!'

Het duurt even voor de grootste enthousiasteling zijn laatste woord heeft gezegd en de directeur zijn verhaal kan voortzetten.

'Meisjes en jongens, jullie gaan dus toch op driedaagse, jawel. Maarrrr! Niet naar de Ardennen!'

'Ooooh!' klinkt het als uit één mond.

'Nee, ik heb er gisteren en vandaag alles aan gedaan om jullie onder dak te krijgen in de Ardennen, maar dat bleek niet zo simpel. Gelukkig heb ik nog een onderkomen voor jullie gevonden.'

Het is nu ineens zo stil dat, zoals meester De Bock altijd zegt, je een speld kan horen lopen of een muis kan horen vallen.

'Meisjes en jongens, jullie gaan naar Sinaai!' roept de directeur enthousiast.

Het blijft doodstil. Niemand reageert.

De directeur weet zich geen houding te geven, maar meester De Bock komt gevat tussenbeide.

‘Wie weet waar Sinaai ligt?’

‘Op de grond’, mompelt Seppe. Dat grapje heeft hij eens in een boek gelezen.

‘Hèhè,’ gaat meester De Bock door, ‘grappig hoor, Seppe. Komaan, wie van jullie weet waar Sinaai ligt?’

Niemand maakt aanstalten om te antwoorden.

‘Ik wél,’ beantwoordt de meester zijn eigen vraag, ‘maar ik zeg het niet. Jullie moeten dit weekend maar eens op een kaart kijken. Maandagmorgen verwacht ik van jullie dat je allemaal weet waar we heen gaan. Nietwaar, meneer de directeur?’

Die knikt alsof zijn hoofd erg los staat.

‘Dinsdagavond kom ik eens kijken hoe het daar met jullie gaat’, zegt het schoolhoofd.

‘Dan komt hij pinten drinken, ja!’ fluistert Seppe.

Tom schiet hardop in de lach.

‘Scheelt er iets, jongen?’

‘Nee hoor, meneer’ zegt Tom snel, ‘ik vind het gewoon grappig dat we maandag op driedaagse vertrekken en niemand van ons echt weet waar naar toe...’

Melkebeek 24 juni

Beste Ouders,

aangezien onze verblijfsaccommodatie Les Rivières in Stoumont gisteren compleet is uitgebrand en wij de driedaagse van het zesde jaar toch willen laten plaatsvinden, zijn wij genoodzaakt geweest om snel een oplossing te bedenken.

Na heel wat telefoontjes zijn we erin geslaagd om een degelijk alternatief voor uw dochter / zoon te reserveren, en wel in de lokalen van de Scouts in Sinaai (Oost-Vlaanderen).

Maandagochtend verwachten wij uw dochter / zoon goedgeluimd en voorzien van het nodige (zoals beschreven in mijn brief van 1 juni jl.) voor de driedaagse.

Let wel, uw dochter / zoon dient ook een luchtmatras en een goed functionerende pomp mee te nemen.

Hopende op uw begrip, groeten wij.

Met bijzondere gevoelens van hoogachting.

Lucien De Cauwer,
directeur

PS: de lijst met voorwerpen die uw dochter / zoon absoluut NIET bij zich mag hebben, blijft natuurlijk dezelfde. Dus géén gsm, geen snoep, geen alcoholhoudende dranken, geen gevaarlijke voorwerpen, geen foute boekjes, enzovoorts.

[4]

De man bekijkt de namenlijst van de zesde klas van het dorpsschooltje in Melkebeek. Hij leest aandachtig alle namen, knikt, glimlacht en legt de lijst opnieuw op zijn werktafel.

6de klas: meester Benny De Bock									
1 Piet Braem	/								
2 Charlotte Bressinck	/								
3 Mohammed Citrouni	/								
4 Seppe Cordeel	/								
5 Erik De Block	/								
6 Karen De Bruyne	/								
7 Reine De Kort	/								
8 Jaklien De Wolf	/								
9 Wieteke Oosterwal									
10 Moniek Oris	/								
11 Frank Portaels	/								
12 Shanna Steegmans	/								
13 Victor Sterck	/								
14 Peggy Thijs	/								
15 Tom Van Lent	/								
16 Geert Van Raemdonck	/								
17 Guida Ysewijn	/								

[5]

‘Waar blijft Wieteke nu eindelijk? Het is twintig voor negen! Iedereen zit al op de bus!’

Meester De Bock kijkt nerveus rond. Al tien minuten staan mama’s en papa’s te wuiven naar de kinderen op het busje. In de kleine straat waar de school gevestigd is, lijkt de drukte nog groter dan anders.

Ook Anita Speys, de administratieve hulp, gaat mee op drie-daagse. Zij staat nog met een groepje ouders te praten. De directeur komt naar buiten gevlogen, zijn hoofd helemaal rood.

‘Niemand neemt de telefoon op. Niemand. Ze zal wel al onderweg zijn, zeker?’

‘Al?’ reageert meester De Bock heftig. ‘Wat moeten we nu doen? Wachten op iemand die misschien niet komt? Of vertrekken?!’

De directeur haalt de schouders op en vloekt binnensmonds. Dan knikt hij vriendelijk naar enkele ouders die voorbijfiet-sen en zucht: ‘Benny, vertrekken jullie maar. Wanneer dat kind alsnog opduikt, breng ik haar desnoods wel na met de wagen.’

Meester De Bock knikt.

‘Ik denk dat dit inderdaad het beste is, Lucien.’

De directeur stapt nog even mee het busje op, wenst iedereen goede reis en leest de kinderen weer de les. Hij vertelt zijn traditionele verhaaltje over zijn leerlingen die samen de puzzel van de school vormen. De kinderen hebben het al zo vaak gehoord, dat niemand het nog de moeite vindt om de boodschap te beluisteren.

‘Niet voor niets heet onze school *De Puzzel*... Ieder van jullie is een puzzelstukje, elke leerling is dus even belangrijk, want een puzzel waar ook maar één stukje van ontbreekt, kan nooit af zijn!’

En meteen springt hij alweer de straat op, zegt gedag tegen enkele ouders en spoedt zich het schoolgebouw in.

Het busje vertrekt.

'Hé, meester! We hebben Kierewieteke vergeten!' roepen enkele meisjes.

'Nee, die komt vast nog wel.'

Daarmee moeten ze het voorlopig stellen.

Wanneer de bus de grote weg op rijdt, zijn de gesprekken al in volle hevigheid aan de gang, alsof er geen ochtendrust bestaat.

'Heb jij thuis gevraagd waar Sinaai ligt?' vraagt Guida aan Peggy die haar een kauwgummetje aanbiedt.

'Goh, nee, helemaal vergeten!'

'Ik ook', zucht Guida. 'Oost-Vlaanderen, stond in de brief, maar waar precies...'

'Mannen,' weerklinkt het twee stoelen verderop, 'we gaan ons amuseren, hé. Drie dagen en twee nachten weg van huis, daar gaan we wat van maken!'

Tom knikt. Dat doet hij altijd wanneer Seppe aan het woord is.

'Ja,' beaamt ook Piet, 'allemaal goed en wel, maar mijn vader zegt dat Sinaai echt een dooie boel is.'

'De mijne zegt dat ook', vult Tom aan.

'Da's toch geen probleem!' lacht Seppe alle twijfels weg. 'Als er niets te beleven valt, moeten we zélf zorgen dat er ambiance is. Waar of wél waar?'

'Sinaai, zou dat hetzelfde zijn als Klein-Sinaai?' vraagt Reine.

'Nee, mijn papa heeft het opgezocht. Sinaai is een deelgemeente van Sint-Niklaas, maar Klein-Sinaai niet. Mijn papa is ooit in Sinaai geweest en die zegt dat er ab-so-luut niets te zien of te beleven valt.'

'Oink! Dan moeten we zelf voor ambiance zorgen, niet-waar?' zegt Seppe opnieuw. 'Ik ben van plan om mij héél goed te amuseren! Als je dat maar weet!'

Wieteke steekt haar tong uit. Gelach alom.

Seppe gromt wat en schiet dan uit zijn krammen: 'Weet je wat mijn vader altijd zegt? Nee? Die zegt: tong is het slechtste stuk vlees van de wereld!'

Opnieuw weerklinkt een lachsalvo door het busje.

Wieteke gaat zitten.

Seppe fluistert iets in Toms oor. Die ligt meteen in een deuk.

'Kierewieteke, kun jij kaarten?' vraagt Seppe ernstig.

Wieteke kijkt de jongen wantrouwig aan.

'Nou, nee, niet echt, nee. Waarom vraag je dat?'

'Zomaar. Als je wilt, zal ik het je leren. Goed?'

Wieteke haalt de schouders op. Tom geeft Seppe een por in zijn ribben. Beiden schieten in de lach.

'Ga jij volgend schooljaar echt naar de Sint-Andriesschool?'

Moniek knikt. Zij en Peggy zijn de enigen die na de vakantie naar die school gaan.

'Ja, mijn ouders willen per se dat ik Latijnse ga volgen.'

Frank durft het meisje niet in de ogen te kijken wanneer hij fluistert: 'Dat kun je toch ook in de Cederboom volgen?'

Moniek knikt flauw.

'Da's waar, maar mijn papa rijdt elke dag voorbij de Sint-Andriesschool, dus kan ik meerijden. En Sint-Andries is een goede school.'

'De Cederboom ook', zegt Frank.

'Natuurlijk.'

Ze zitten een tijdje zwijgend voor zich uit te staren.

'Ik vind het wel raar,' zegt Moniek dan, 'dit zijn de laatste vier dagen van onze lagereschooltijd. En dan kunnen we nooit meer in Melkebeek naar school.'

'Nee...'

Weer kijken ze elk een kant op. Tot Frank het stilzwijgen verbreekt.

'Wat denk je, wordt het wat, de driedaagse?'

Moniek glimlacht.

‘Geen idee, Frank, ik was zo graag naar de Ardennen gegaan. Ik weet niet hoe Sinaai er uit ziet. Maar als ik de jongens moet geloven...’

‘Seppe en Tom?’ schampert Frank. ‘Die twee hebben altijd commentaar. We zullen wel zien... Zouden we... veel vrije tijd krijgen?’

‘Hm... ‘k weet niet. Toch af en toe, denk ik. Waarom vraag je dat?’

Frank voelt hoe hij begint te blozen.

‘O, zomaar. Zomaar...’

‘Ah...’

‘Wel ja, misschien... Misschien kunnen we dan eens... gaan wandelen...’

Moniek kijkt de jongen aan.

‘Ik ben er zeker van dat we daar gaan wandelen. Dat doen ze op zo’n driedaagse altijd!’

Frank kijkt beteuterd. Heeft zij hem door en wil ze liever niet met hem alleen, of begrijpt ze echt niet wat hij wil zeggen?

Frank voelt zijn hart in zijn keel slaan, hij merkt dat hij zweet. Zou hij het haar duidelijker maken? Of?

‘En fietsen misschien ook wel. Wie weet, hebben ze fietsen voor ons gehuurd? Ik hoop op barbecue, met dat mooi weer. Het zou wel kunnen. En een nachtspel! Ik hoop dat we ook een nachtspel gaan spelen!’

Frank knikt. Hij voelt dat Moniek het gesprek een andere kant op stuurt. Zou ze dat bewust doen? Of zou het toeval zijn? Kan hij haar zomaar onderbreken en opnieuw over die wandeling beginnen?

‘En het eten, daarover zal weer nogal wat gediscussieerd worden. Dat is altijd zo...’

Frank zucht.

Het zal dus voor een andere keer zijn.

‘Hé, mannen, hebben jullie dat ook gezien?’

Wanneer Seppe zoiets roept, vinden de meesten het de moeite waard om er aandacht aan te besteden.

‘Zeg het maar, Sep,’ vindt Tom.

‘Wel,’ zegt Seppe, en hij laat zijn stemvolume dalen tot een geheimzinnig fluistertoontje, ‘daarnet zag ik, maar vertel het niet door, daarnet zag ik een fietser.’

Een aantal meisjes en jongens schiet in de lach.

‘Seppe, onnozelaar!’

‘Nee, maar ik ben nog niet uitverteld.’

‘Ik kan het vervolg al raden,’ lacht Geert, ‘nu ga je ons zeggen dat die fietser een fiets had, zeker?’

Algemeen gelach.

‘Nee,’ fluistert Seppe, ‘nee, die fietser reed in de richting van de pijl die langs de weg stond.’

‘Dat gebeurt vast wel meer’, zucht Guida. ‘Origineel, hoor Seppe, héél origineel!’

‘Natuurlijk,’ houdt Seppe vol, ‘maar weet je wat er op die wegwijzer stond? Nee? *Sinaai*, stond erop!’

‘En dan?’

‘Dat wil zeggen dat we bijna in Sinaai zijn,’ fluistert Seppe, ‘én dat er ménsen wonen!’

[7]

Het busje schokt hevig.

‘Oink! Een spoorweg! Mannen, een echte! Zelfs de trein rijdt hier!’ giert Seppe.

Aan hun rechterzijde bevindt zich een bosje.

‘Droef bosje, hé mannen. Drie bomen en dat is het dan. Dit is gegarandeerd Sinaai, dat kán gewoonweg niet anders! De inboorlingen noemen dat hier vast een woud!’

De sfeer zit erin.

Even later passeren ze een kleine kerk en een schooltje.

‘Shit, een schooltje, straks krijgen we nog les!’ gilt Shanna.

‘Ja,’ giert Seppe, ‘jij wel, want ‘t is een kleuterschooltje!’

Het is lachen, gieren, brullen geblazen.

Even later roept Mohammed: ‘Kijk eens, kijk eens door de venster! Een kasteeltje!’

‘Het is HET venster, Mo!’ verbetert Jaklien.

Alle ogen zoeken naar een kasteeltje. En inderdaad, tussen de bomen, vlak achter een vijver, staat een merkwaardig gebouwtje.

‘Daar zou ik weleens een tijdje willen wonen!’

‘Dat zal wel!’

‘Stel je voor dat we daar onze driedaagse mochten doorbrengen, dat zou nogal wat zijn!’

‘Ja, of gewoon hier in de buurt!’

‘Zo’n kasteeltje in een bos, daar móét iets te beleven zijn, dat kán gewoon niet anders!’

Het busje vertraagt.

Stopt.

Meester De Bock staat recht, wendt zich tot zijn klas en zegt: ‘We zijn er! Aan jullie rechterzijde staan de gebouwen van de Scouts van Sinaai, hier zullen we de komende dagen doorbrengen. Stap maar uit, en wacht rustig op je bagage.’

‘Mannen, dat kasteeltje, dat moet hier toch vlakbij zijn, dat kan toch niet anders?’

‘Yes!’

‘Vind je ‘t hier mooi?’

Moniek draait zich om en kijkt recht in het gezicht van Frank.

‘Hm... ‘k weet niet. Ik vind het eerlijk gezegd maar rare gebouwen. Hopelijk is het proper, want in een vuil hok slapen, dat zie ik toch niet zitten.’

‘Ik ook niet’, beaamt de jongen.

Het is een drukte van belang. Bijna iedereen wil tegelijkertijd uitstappen. Wieteke is het terrein al op gelopen, maar wordt door meester De Bock teruggedroepen.

‘Wat een druktemakers. Alsof het belangrijk is wie er het eerst zijn tas kan pakken’, zucht Moniek.

‘Je kent ze, hé...’

De chauffeur trekt de laadklep van de bagageruimte omhoog. Bijna op hetzelfde ogenblik wil Seppe, die zijn rugzak ziet staan, de laadruimte in duiken, maar de potige man houdt de jongen tegen.

‘Hoho, ventje, niet zo haastig. Dat is nergens voor nodig. We hebben alle tijd, toch? Maar ik apprecieer het wel dat je zo ijverig bent. Jij wil me helpen met lossen? Welnu, je mag me helpen met lossen.’

Seppe kan niet lachen om de uitlatingen van de chauffeur en het gegriinnik van de klas. Maar er zit niets anders op dan de man te helpen.

‘Gaan wij dáár logeren?’ vraagt Peggy met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Hm...’

Karen antwoordt niet. Ze bekijkt de drie optrekjes die vlak

voor hen in het bosje staan. Aan de linkerkant bevindt zich een vrij grote, wat troosteloze donkere barak. In het midden staat een achthoekig bouwwerkje met een puntdak, en aan de rechterkant een soort nieuwbouw hok dat nog onafgewerkt lijkt.

‘Als je ‘t mij vraagt,’ fluistert Jaklien in Reines oor, ‘zou ik het liefst in dat nieuwe... slapen. Dat ziet er niet echt comfortabel uit, maar de rest lijkt helemaal gammele boel.’

‘Camelot’, zegt Victor die Jakliens opmerking heeft gehoord.

‘Wat zeg je?’

‘Camelot!’

‘Wat bedoel je, Victor?’

‘Dat wordt gezegd over gammele panden. Camelot was oorspronkelijk de naam van het kasteel van Koning Arthur.’

‘Ah?’

Victors interesse voor geschiedenis is alom gekend. Maar de meesten vinden hem een vreemde snuiter. Wie houdt zich nu bezig met de vraag hoe het kasteel van Koning Arthur heette?

‘Zeg Victor, over kastelen gesproken. Dat kasteeltje waar we daarnet voorbijgereden zijn, dat moet toch hier vlakbij staan?’

Victors oogjes glimmen. Hij zegt niets.

De hele groep wacht op de laatsten die met hun bagage het terrein opwandelen. De allerlaatste is Seppe. Zijn armen wegen als lood. Nadat hij ieders bagage al uit het busje heeft gesleurd, moet hij nu ook nog eens zijn eigen bagage dragen. Dat doet zichtbaar pijn.

‘Seppe is er, dus is iedereen er’, zegt meester De Bock.

‘Nou, behalve mevrouw Speys’, gilt Wieteke lachend. ‘Die staat lekker de chauffeur te versieren!’

‘Wieteke, asjeblijft!’

In drie stappen staat Meester De Bock bij de chauffeur. Een

ogenblik later tilt mevrouw Speys haar bagage op, zegt nog iets tegen de chauffeur en spoedt zich naar de groep.

‘Sorry, kinderen, maar ik raakte met de chauffeur aan de praat over het kasteeltje hier een beetje verderop en...’

‘Mevrouw Speys,’ onderbreekt de onderwijzer haar, ‘ik stel voor dat we eerst wat praktische dingen regelen, zoals de kamerverdeling en zo. Ik wil deze voormiddag zeker nog een wandeling maken.’

Het gezicht van mevrouw Speys kleurt vuurrood.

‘Het lijkt wel dat ze niets mag zeggen over dat kasteeltje’, fluistert Tom.

‘Oink! Dat valt op’, fluistert Seppe terug.

Victor zegt niets.

Ze wandelen tot aan het achthoekige gebouw. Daar zet meester De Bock zijn koffer op de grond. Alsof de hele groep het teken heeft begrepen, zet iedereen zijn bagage neer en wordt het stil.

‘Ik stel voor dat we ons snel installeren’, zegt de meester. ‘Ik ben hier eergisteren al geweest, op prospectie, ik weet wat er is en wat er niet is. Dit stuk bos loopt van hier tot aan de spoorweg die we net hebben gekruist. Je hebt wellicht gezien dat wat verder op het terrein verscheidene “monumenten” staan.’ Iedereen lacht, want iedereen heeft de aanhalingstekens gehoord.

‘We gaan die in de loop van de komende dagen nog wel van dichterbij zien. Maar eerst is het tijd voor wat praktische zaken. Om te beginnen het slapen. Wellicht zullen jullie wel vermoeden dat de meisjes en de jongens apart slapen?’

Een daverende lachsalvo knalt door de warme Sinaaise lucht.

‘De jongens en ik slapen in de grote barak links, in het zaaltje achteraan. De meisjes en mevrouw Speys logeren in hetzelfde gebouw, maar dan in het zaaltje dat zich achter de voorlaatste deur bevindt.’

‘Dus tóch in die oude miserie’, zucht Jaklien.

‘In Camelot!’ zegt Victor.

‘Begrepen, iedereen?’ roept meester de Bock.

Iedereen knikt. Behalve Wieteke.

‘Nou, meester, vorig schooljaar sliepen bij ons de meisjes en de jongens samen in één grote zaal. En dat was hartstikke gezellig en...’

‘Wieteke, je bent hier niet in Nederland! Meisjes en jongens slapen apart. Begrepen?’

Meester De Bock kijkt haar streng aan. Wieteke buigt het hoofd en mompelt iets onverstaanbaars.

‘Achter de tweede deur bevinden zich spullen zoals verbandtrommel, medicijnen, en allerlei paperassen van mevrouw Speys en mij. Jullie kloppen daar aan wanneer je ons nodig hebt, begrepen?’

Meester De Bock gaat snel door.

‘Die achthoek, meisjes en jongens, dat is het zogenaamde *sanitaire* gebouw. Dat wil zeggen dat je daar naar de WC kunt.’

‘Gaan poepen!’ fluistert Seppe.

Allen die het gehoord hebben, schieten hardop in de lach.

‘Het woord WC werkt op de lachspieren? Prima. Ik ben eens benieuwd hoeveel moedigen onder jullie ‘s nachts durven gaan plassen...’

Karen kijkt Reine ernstig aan en zegt: ‘Dat zal hier in dat bosje wellicht pikke-, pikkedonker zijn. Als ik dringend moet, ga je dan mee?’

Reine knikt. Ze friemelt aan haar nieuwe bloes.

‘Er zijn géén douches, maar wel grote wastafels’, gaat meester De Bock voort. ‘’s Morgens en ‘s avonds wassen we ons op het tijdstip dat ik bepaal. Meisjes eerst, daarna de jongens. Of omgekeerd. Ik bepaal dat, oké?’

Gemompel.

‘Het gebouw aan onze rechterzijde is het meest recente van

de drie. Daarbinnen zullen we eten. Mocht het slecht weer worden, maar daar ziet het niet naar uit, kunnen we de grote zaal als polyvalente ruimte gebruiken. Daarachter is de keuken, straks komt de traiteur, wij hoeven geen eten te bereiden, maar we helpen wél bij de vaat.'

En terwijl hij recht in Seppes gezicht kijkt, zegt meester De Bock: 'Ook de jongens doen hun deel van het werk, begrepen, Seppe?'

'Ja, meester.'

'Op het lijstje met benodigdheden dat ik jullie meegegeven heb, stond ook een uurwerk. Heeft iedereen een horloge aan de pols of bij de hand?'

Van overal klinkt een overtuigend ja.

'Wieteke, ook jij?'

Wieteke zit gehurkt bij een van haar tassen, een roze met daarop een knuffel in pluis.

'En, Wieteke? Alles kits?'

Het meisje zucht.

'Ik dacht dat ik hem hierin gestopt had. Nou, ik heb echt wel de pest in... Wacht, wacht.... Ja, hier is-ie!'

En Wieteke diept uit haar roze tas een gigantische wekker op.

'Wieteke! Een polshorloge was de bedoeling!'

Iedereen lacht zich de kramp.

'Oké, het is nu halfelf. Ik stel voor dat we hier aan de achthoek verzamelen om elf uur stipt. Tegen die tijd heeft iedereen een slaappleaats gevonden, zijn luchtmatras opgepompt én zijn slaapzak klaargelegd. Begrepen? Goed? Ah ja, en Geert, jij gaat van deze driedaagse een PowerPointvoorstelling maken voor de plechtige proclamatie, hé?'

Geert knikt ernstig.

'Je hebt je fototoestel toch meegebracht?'

Ogenblikkelijk duikt Geert in zijn tas en haalt er een camera uit te voorschijn.

'O nee,' kreunt meester De Bock, 'Geert, jongen, een pola-

roidcamera. Je zou toch een digitaal fototoestel meebrengen?!

Geert kijkt beteuterd.

'Da's waar, meester, helemaal niet meer aan gedacht dat het voor die PowerPointvoorstelling was. Ik dacht nog: met dit toestel kunnen we de foto's meteen bekijken, da's leuk...'

De meester geeft de jongen, die helemaal uit zijn lood geslagen is, een schouderklopje.

'Geen probleem, dan scannen we die kiekjes wel in. En inderdaad, als je nu een foto neemt, dan kunnen we hem meteen zien. Breng straks je toestel maar mee.'

'Oké, meester.'

En terwijl hij zijn gsm uit zijn borstzakje opdiept, roept meester De Bock: 'Wat staan jullie hier nog te staan? Je moest al bijna terug zijn, haast je, ik verwacht iedereen hier om elf uur!'

[8]

Op straat is het helemaal niet druk. Enkele vrouwen op de fiets glijden langs. De zwoele wind geeft hun een duwtje in de rug. Ergens blaft een verre hond, een trein rijdt naar de horizon.

De man wandelt voorbij. Hij draagt een paars T-shirt en een zwarte broek. Bij het terrein van de jeugdbeweging houdt hij even halt. Hij kijkt, glimlacht, en vervolgt zijn weg.

trekken. Het groepje zet zich in beweging. Traag, alsof ze allen oud en stram zijn.

Af en toe houdt meester De Bock halt en geeft hij een woordje uitleg.

‘Het blijft een schooluitstap, natuurlijk’, zucht Victor. ‘De meester zal drie dagen lang lesgeven, vrees ik.’

‘Dit domeintje, dit stukje bos noemt men hier *de Patersbos*. In goed Nederlands *het Patersbos*, dus. Hier zijn de scoutsgebouwen, een kapel, een kleuterschooltje, een zaaltje én een klein kasteel.’

Niemand zegt iets, iedereen denkt al aan verhalen die ongetwijfeld over dit kasteeltje bestaan.

Even later staan ze voor een lange zanderige oprit. De kinderen zien het kasteeltje nu voor het eerst heel duidelijk.

Zuchtend en hijgend komt mevrouw Speys het groepje verzoegen. Meester De Bock doet alsof hij haar niet opmerkt.

‘Dit kasteeltje werd gebouwd in de negentiende eeuw. Ene meneer Bellemans, een schatrijke advocaat uit Aalst, had zoveel tijd nodig om in de buurt zijn pacht te komen innen, dat hij tijdens die periode hier verbleef. Daarom liet hij dit gebouw optrekken. Zijn zoon erfde het kasteeltje en verbleef er tijdens de zomermaanden.’

‘Oink! ‘t Was dus máár een buitenverblijfje!’ grinnikt Seppe.

‘Tja, maar het mooie liedje bleef niet duren. De Tweede Wereldoorlog maakte een eind aan het rustige leven van het gezin Bellemans. De Duitsers bezetten het kasteeltje en gooiden de waardevolle boeken uit Bellemans’ bibliotheek letterlijk naar buiten. De man was daar zo door aangegrepen, dat hij het niet overleefde. Later schonk de familie het buitenverblijf aan de paters die hier een tijdlang woonden en de mis opdroegen in de kapel ernaast. En toen de laatste pater te oud werd om alleen in dit kasteeltje te blijven, werd het verkocht. En nu is het een kantoorruimte waar het Centrum voor Levensvorming huist.’

‘Meester, wat is een Centrum voor...’

‘...Levensvorming? Wel, dat is een soort eh... instantie die mensen, die nooit een diploma behaald hebben, een kans wil geven dat op latere leeftijd alsnog te doen...’

‘Dus,’ giert Seppe, ‘als ik in dat kasteeltje wil verblijven, dan moet ik zorgen dat ik geen diploma behaal?!’

Lachen, gieren, brullen, natuurlijk.

‘Nee hoor, Sep,’ antwoordt meester De Bock, ‘hier wóónt niemand. En degenen die hun diploma moeten behalen, komen hier gewoon af en toe om paperassen te laten invullen en zo. Trouwens, ben je van plan om je diploma níét te behalen?’

Achter in de groep weerklinkt een bulderend gelach. Meester De Bock kijkt geïnteresseerd boven de hoofden.

‘Meester, meester, je moet eens naar onze groepsfoto komen kijken!’

‘Mooie foto, Geert!’ zegt de meester lachend. ‘Wij zijn een geheimzinnig, duister gezelschap! Maar we staan er allemaal heel keurig op!’

Geerts hoofd kleurt knalrood.

‘Geeft niet, Geert, volgende keer beter!’

Ze wandelen verder, langs het schooltje en de grote kapel, door het bos, tot aan de spoorweg.

‘Hier staat het station van Sinaai.’

'Ik neem een foto als er een trein passeert', zegt Geert ernstig.

Na een tijdje wandelen ze langs de achterzijde van het Patersbos. Weer doemt tussen de bomen het kasteeltje op.

'Er is dus helemaal niets bijzonders aan dat kasteeltje', zucht Seppe teleurgesteld.

'Da's jammer. Zo wordt onze driedaagse wellicht een echt saaie boel...'

Seppe staat stil en richt zijn blik recht op het kasteeltje: 'Kun je je nu voorstellen dat hier gewoon een rijke familie en wat paters gewoond hebben, en dat er nu enkel mensen kantoorwerk zitten te doen?'

'Nee,' antwoordt Victor geheimzinnig, 'dat kan ik mij helemaal niet voorstellen.'

Met een ruk kijkt Seppe om.

'Wat bedoel je, Victor?'

'Toen ik thuis op het internet informatie over Sinaai opzocht, heb ik ook een website gevonden waarop een en ander over dit kasteeltje te lezen viel', fluistert hij.

'En?' vraagt Tom nieuwsgierig.

'Straks', zegt Victor.

'Waarom niet nu?' vraagt Seppe.

'Na het eten zullen we zeker even vrije tijd hebben. Dan toon ik je het blad dat ik geprint heb, goed?'

Seppe en Tom knikken. Met tegenzin en ongeduld.

Meester De Bock slaat links nu een smal paadje in.

'We gaan weer de bos in!' merkt Mohammed op.

'HET bos, Mo!' verbetert Jaklien.

pech! de trein was juist weg...

‘Zeg Kierewieteke, kun jij kaarten?’

Wieteke kijkt om, recht in het gezicht van Seppe.

‘Nou, dat heb je toch al eens gevraagd’, zegt ze stil.

‘Ah ja, da’s waar,’ zegt Seppe op een treitertoontje, ‘da’s waar. Maar dat is geen probleem, hoor. Ik zorg ervoor dat je het snel onder de knie hebt.’

Seppe legt een overdreven klemtoon op *onder de knie*, en Tom schiet in een bulderlach.

Wanneer ze weer op het domein arriveren, komt de geur van tomatensoep, blinde vinken, aardappelen en spruitjes de kinderen tegemoet. Enkelen halen de neus op en zeuren over pizza en pita.

‘Eten wat de pot schaft’, lacht meester De Bock.

De meesten storten zich op het eten alsof ze in geen weken een maaltijd gezien, laat staan, gegeten hebben.

Meester de Bocks mobiele telefoon rinkelt. Hij spoedt zich naar buiten, weg van het lawaai.

‘Wieteke, waarom eet je je vlees niet op?’

Mevrouw Speys’ stem klinkt verwijtend.

‘Nou, ik ben vegetariër’, piept het meisje. De palmboompjes op haar hoofd wiebelen opvallend.

‘Eet dat vlees toch maar op’, zegt mevrouw Speys, terwijl ze naar de keuken beent.

‘Vegetariër, vegetariër, dat is allemaal zever in pakjes!’ roept Shanna. ‘Komaan, Kierewieteke, opeten!’

Wieteke kijkt Shanna aan.

‘Ik eet nou al drie jaar geen vlees meer’, fluistert ze.

‘Natuurlijk!’ zegt Seppe. ‘Ik had dat meteen gemerkt toen je op school kwam. De groenten groeien zelfs op je kop!’

Gelach, natuurlijk.

Onwillekeurig grijpt Wieteke naar haar palmboompjes.

‘Het is wetenschappelijk bewezen dat je hersens enkel groeien door het eten van vlees’, zegt Tom venijnig.

‘Ik heb dat ook gelezen’, voegt Seppe eraan toe. ‘En de wetenschappers hebben gelijk, het levend bewijs zit hier aan tafel.’

Tom knikt overtuigd: ‘Ik dacht zelfs dat Kierewieteke in heel haar leven nog geen vlees gegeten had!’

‘Misschien moeten we er iets aan doen...’

Het volgende moment grist Seppe het vlees van Wietekes bord weg en duwt het met volle kracht tegen de mond van het meisje.

‘Kierewieteke, eten! Komaan!’

‘Het is voor je eigen bestwil!’

Wieteke tracht zich los te rukken, maar dat lukt niet zo gauw. Wanneer ze er even later wel in slaagt, valt het vlees op haar gele rok, en zit haar hele gezicht onder de saus.

Enkele ogenblikken blijft ze roerloos zitten. Dan raapt ze de blinde vink op en gooit die naar Seppe.

‘Wieteke!’

Mevrouw Speys komt net de keuken uit. Ze vliegt recht op Wieteke af en gilt: ‘Het is niet omdat je vegetariër bent, dat je zo moet morsen met dat dure eten! Ga je gezicht wassen en blijf dan maar buiten staan! Voor straf krijg je geen dessert!’